

STRAŽARSKI

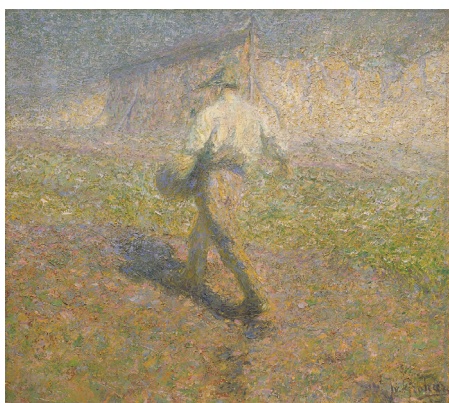

VESTNIK

Številka #031 • A.D. MMXXVI • Stražarski vestnik je BREZPLAČEN VESTNIK za vse prave ljubitelje naše Slovenije. Bog z vami!

KO OTROK REČE MATERI, DA NI VREDNA NJEGOVE LJUBEZNI

»Ljudje niso ljubili Rima, ker je bil velik. Rim je postal velik, ker so ga ljubili.« Tako je zapisal G. K. Chesterton in s tem opisal nekaj, kar je sodobnemu človeku skoraj tuje. Navajen je namreč ljubiti stvari šele potem, ko so dokazale svojo vrednost. Restavracijo ljubi samo zaradi »dobre« hrane in ne zato, ker jo vodi njegov sosed; službo samo zaradi visoke plače in ne zato, ker z njo ustvarja družbeno korist; državo zato, ker mu omogoča udobno življenje, in ne zato, ker je dom njegovih očetov; prijatelja pa le, dokler mu govori prijetne stvari. Njegova ljubezen je podobna pogodbi, napisani z zelo drobnim tiskom: velja samo, dokler si mi všeč.

Ivan Grohar - Sejalec (1907); Domoljub seje semena, katerih žetve morda nikoli ne bo dočakal.

Toda resnična ljubezen nikoli ne nastane s pogodbo. Mati ne ljubi otroka zato, ker je najlepši, najpametnejši ali najkoristnejši otrok na svetu. Zanj je najlepši, ker ga ljubi. Dom ni dragocen zato, ker ima najlepšo streho, največje sobe ali najboljši razgled. Dragocen postane zaradi ljudi, ki so v njem živeli, trpeli, praznovali in odpuščali.

Enako velja za domovino.

Domovine ne ljubimo zato, ker je brez napak. Če bi jo smeli ljubiti samo pod tem pogojem, je ne bi smeli ljubiti nihče, kajti brezhibne očetnjave ni. Domovino ljubimo zato, ker je naša: ker smo iz njenega jezika prejeli prve besede, iz njenega izročila prve predstave o

svetu, iz njenega prostora pa imena za reke, gore, gozdove in dom.

Prava ljubezen ni slepa. Samo človek, ki nekaj resnično ljubi, je lahko nad tem tudi globoko razočaran. Tujec lahko opazi naše napake, vendar ga ne bolijo. Domoljuba bolijo, ker napake njegove domovine niso težave nekoga drugega, ampak njegove.

Človek, ki vidi, da njegova hiša propada, se ji lahko posmehuje, razlaga, kako mnogo lepše so sosednje hiše, nato pa se preseli. Lahko pa popravi streho, četudi bo treba začeti pri temeljih. Prvi se morda ima za pragmatika, ljubezen drugega pa je razlog, da bo hiša še stala in nekoč znova zacvetela.

Nenavadnost narodnega ozaveščanja

Skoraj vse generacije pred nami so pripadnost družini, kraju in narodu sprejemale kot nekaj naravnega. Človeka ni bilo treba posebej ozaveščati, naj ljubi jezik svoje matere ali zemljo svojih prednikov. Takšno opozorilo bi se mu zdelo podobno tečaju, na katerem bi ga učili prepoznati lasten obraz.

O tem priča tudi latinska beseda patria, ki je povezana z besedo pater — oče. V slovenščini bi jo lahko prevedli kot očetnjava: ne zgolj kot ozemlje ali upravni aparat, temveč kot podedovani

dom, ki vključuje narod, jezik, kulturo, vero, zgodovino in skupni spomin.

Danes pa organiziramo prireditve in veliko govorimo o »narodnem ozaveščanju«. Že sam izraz razkriva, da smo morali nekaj najprej pozabiti ali izgubiti. Sodobni človek zna biti ozaveščen o skoraj vsem, le o stvareh, ki so mu najbližje, ne. Pozna težave na drugem koncu sveta, ne pozna pa imena svojega soseda. Pripravljen je reševati človeštvo, lastni narod pa se mu zdi preozka skupnost.

Ljubi abstraktnega človeka, ker abstraktni človek od njega ničesar ne zahteva. Resnični ljudje imajo navade, napake, spomin in pričakovanja. Človeštvo je mogoče ljubiti brez žrtve in napora. Domovino pa je treba ljubiti tako, da zanjo nekaj naredimo.

Posameznik brez vezi

Težava ni v posamezniku. Človekova osebnost in svoboda sta dragoceni. Težava nastane, ko svobodo razumemo kot odsotnost vseh vezi in ko posameznik noče pripadati ničemur, česar si ni sam izbral.

Radikalni individualizem človeku obljublja, da bo postal svoboden, če se osvobodi družine, tradicije, naroda, vere in zgodovine — skratka vsega, česar si ni izbral ali kar mu v nekem trenutku ni všeč. Nazadnje ugotovi, da se je osvobodil tudi ljudi, ki bi bili zanj

(nadaljevanje na naslednji strani)

STRAŽARSKI
TWEET TEDNA

»Najbolj skrajno je deliti Slovence na leve ali desne. Kakšna neumnost.«

@PrimozKranjc

(nadaljevanje s prejšnje strani)

pripravljeni kaj žrtvovati. Postal je popolnoma samostojen in popolnoma sam. Človek brez pripadnosti ni postal državljani sveta. Postal je le potrošnik.

Za nadaljnje razumevanje je treba razlikovati med pojmi, ki so se v sodobnem političnem jeziku skoraj zlili. Ko govorimo o državi, pogosto mislimo na res publico: na politično skupnost, njene ustanove, zakone in upravni aparat. Domoljub pa z isto besedo pogosto razume nekaj drugega: patriot, očetnjava, ki obsega podedovani dom z njegovim narodom, jezikom, kulturo, vero in zgodovinskim spominom.

Te razlike niso zgolj slovnične. Potrošnik sveta sprašuje, kaj mu država kot politična ureditev ponuja. Domoljub se sprašuje, kaj dolguje očetnjava in kako jo lahko izboljša. Razlika v pomenu v praksi postane zelo jasna. Potrošnik odide, ko drugje najde boljšo ponudbo. Domoljub pa svoje odgovornosti ne odloži niti tedaj, ko odide. Potrošnik domovino tehta in ocenjuje; domoljub zanj odgovarja in trpi.

Individualizem nas je naučil, da moramo najprej ljubiti sebe, vendar nam ne daje smernic, kako ljubiti kaj drugega. Človek, ki ljubi samo sebe, ne postane močnejši posameznik. Postane le nemočen, da bi v svetu udeležil kakršnokoli resnično spremembo.

Ljubezen ni malikovanje

Domoljubje seveda lahko postane popačeno. Ljubezen do lastnega naroda ne pomeni sovraštva do drugih narodov. Človek ne dokazuje ljubezni do svoje matere tako, da žali matere drugih ljudi. Prav tako nam ni treba zanikati slovenskih napak, da bi smeli ljubiti Slovenijo. Resnični domoljub ni človek, ki trdi, da je njegova domovina popolna, temveč človek, ki meni, da je vredna vsega truda.

Med malikovanjem in prezirom obstaja pozabljena krepost: zvestoba. Malikovalec pravi, da domovina nima napak. Cinik zaradi njenih napak nad njo obupa. Domoljub napake vidi in zvesto ukrepa. Slovenije torej ne bomo ljubili šele, ko bo postala pravična, samozavestna, kulturna in uspešna. Če

bomo čakali na to, ne bo takšna postala nikoli. Rima niso ljubili, ker je bil velik. Velik je postal, ker so ga ljubili.

Tudi Slovenija ne bo postala vredna naše ljubezni zaradi ljudi, ki bodo o njej najlepše govorili. Takšna bo postala zaradi ljudi, ki jo bodo ljubili dovolj močno, da ji bodo govorili resnico, ohranjali njen jezik, poznali njeno zgodovino, vzgajali njene otroke in popravljali njene napake.

Morda danes res potrebujemo narodno ozaveščanje. Toda njegov cilj ne sme biti izumljanje novih ideologij. Njegov cilj mora biti prebujenje stare in človeške resnice: človek postane večji, ko pripada nečemu, kar je večje od njega. Narod, ki odreče ljubezen očetnjava, ker ta ni brez napak, je podoben otroku, ki materi pove, da ni vredna njegove ljubezni.

Kdor ne ljubi ničesar zunaj sebe, se boji, da bo s pripadnostjo nekaj izgubil. V resnici pa šele s pripadnostjo nekaj dobi: preteklost, ki je sam ni doživel, prihodnost, ki je sam ne bo videl, in dom, ki je večji od njegovega lastnega praga. (PK)

SISTEM, KI JE ŠČITIL ŽENSKE, UTRJEVAL DRUŽINE IN DVIGOVAL CIVILIZACIJE

Knjiga avtorja Timothyja Gordona *V zagovor patriarhata* je ena tistih redkih sodobnih družbeno-filozofskih razprav, ki si drzne pogledati onkraj prevladujočih kulturnih tokov in ponovno odpreti vprašanje, ki ga je večina že odpisala: ali je patriarhat res nekaj slabega – ali pa je bil skozi zgodovino temelj stabilnosti, reda in medsebojne odgovornosti?

Gordon svojo misel gradi na aristotelovski etiki, krščanski antropologiji in zgodovinskem razumevanju družine, pri čemer patriarhat **ne predstavi kot sistem zatiranja, temveč kot naravno komplementarnost spolov**, kjer moški in ženska ne tekmujeta, temveč se dopolnjujeta. Moški je »glava«, a ženska je »kraljica« – tista, ki jo mož nosi na dlani, zanjo skrbi, jo varuje in je zanjo pripravljen dati tudi življenje. Patriarhat v tej knjigi **ženske ne postavlja pod moškega, temveč jo postavlja na piedestal, kot središče doma, družine in moralne trdnosti.**

Gordon se pogumno spopade s sodobnimi ideologijami, ki patriarhat razumejo kot nekaj negativnega. Zato

je pomembno, da vsak, ki zagovarja feminizem, gender teorijo, kulturni progresivizem, egalitarizem ali druge moderne družbene koncepte, **knjigo najprej prebere, šele nato pa trezno in premišljeno oceni, ali ima prav.**

Avtor namreč pokaže argumente, ki bodo – po vsej verjetnosti – spremenili mnenje 75 %, morda celo 90 % bralcev, saj **patriarhatni sistem prikaže v povsem drugačni luči: kot sistem, ki je ženske ščitil, družine utrjeval in civilizacije dvigoval.**

Knjiga *V zagovor patriarhata* ni politični pamflet, temveč **filozofska, zgodovinska in moralna obramba družinskega reda**, ki ne zahteva strinjanja – zahteva pa pošteno branje. In prav v tem je njena moč.

Knjigo so v slovenščino prevedli v založbi *Scutum Fidei*, tako da je na voljo **tudi v slovenskem jeziku**, primerna pa je za vsakega svobodno mislečega, pametnega, naprednega in razgledanega oz. razmišljujočega moškega, **ki želi dobro - svoji ženi, svoji družini in sebi.** (RO)

NITI PRSTA NA ROKI, NE PA ROKO SPRAVE, NISO HOTELI DATI

Ko se člani katoliške narodne stranke podajo med ljudi, na ulico, kot na primer ob tistem zadnjem nemoralnem srečanju pripadnikov LGBT, ... etc. skupnosti, velikokrat naletijo na izjemno buren negativni odziv. Prav degutantno zaničujoč. Kot če bi že sama krščanska, katoliška simbolika, kot je križ in razpelo, povzročilo neko reakcijo v teh, krščanstvu nenaklonjenih ljudeh. Enako se dogaja na socialnih omrežjih ali v novinarskih člankih, kjer se iz svete preproščine, celo sprašujejo kako je to sploh »dovoljeno«. Za te ljudi je bolj sprejemljivo, da je v bližini njihovih otrok, neka spaka, za katero ne vemo, ali je moški, ženska ali celo nekaj tretjega.

Poteka spiritualni boj med dobrim in zlim, ne samo politični

To vsekakor ni naključje, gre za nekaj globjega. Namreč, demoni in njihove sluge, reagirajo na besedo in podobo našega Gospoda Jezusa Kristusa. Že ta, milo rečeno, pretirana, z ničemer izzvana, reakcija priča o tem, da se Božje besede bojijo, jo hočejo preprečiti, zatreti. Prav tako, kot so tudi samega Jezusa. Ko to vidimo in doživimo, naj nas preplavi ponos nad tem, kako že s tem ko služimo Bogu, povzročamo nemir nad nečistimi silami in jih spravljamo v paniko. Ko doživimo najslabše, naj nas oblije neizmerno veselje, saj nam sam Jezus sporoča, tu sem, ob tebi in ti kažem svojo prisotnost.

Efežanom 6,12

Kajti naš boj se ne bije proti krvi in mesu, ampak proti vladarstvu, proti oblastem, proti svetovnim gospodovalcem te mračnosti, proti zlohotnim duhovnim silam v nebeških področjih.

Znani You Tube podkaster Shawn

Leon Rupnik. Katolik, kateremu niti groba niso privoščili. Eden od največjih sinov slovenske matere. Opozarjal je na nevarnost anglo-ameriško-zionistične nadvlade nad kontinentalno Evropo. Vse to, kar se je uresničilo. Evropo dušijo in s tem tudi Slovenijo že 100 let z nenehnimi vojnami.

Ryan, je imel, ne dolgo nazaj, gostjo (skrajšana verzija: Psychic Woman FREEZES IN TERROR When Asked About The Crucifixion... This is DEMONIC), ki je nekaj časa delala kot, recimo temu, »jasnovidka« za ameriško vojsko. Dobro, že to, da se ta vojska poslužuje takšnih ljudi priča o tem, da gre za nemoralno, nekrščansko vojsko.

Namreč, zapovedano je (Devteronomij: Naj se ne najde pri tebi nihče, ki bi sina ali hčer žrtvoval v ognju, ki bi vedeževal, zarotoval, razlagal znamenja ali čaral), da se ne podajamo v to sfero, saj je polna demonov, ki na ta način, poklicani vstopajo v naša življenja. Zanimivo, da ta vojska išče pomoč od nečistih bitij, ni pa sposobna oceniti, ali bo njihov izstrellek tomahawk zadel osnovno šolo v iranskem Minabu in masakriral 120 otrok in 36 učiteljic.

Otroke so pobirali po koščkih. Ali pa je bil v vsem tem nek namen, v končni fazi, njihovi Gospodarji, za katere bijejo bitke, so znani po ritualnem ubijanju že skozi stoletja. Torej, Shawn Ryan je z njo vodil razgovor in njeni odgovori so potekali nemoteno in vse je bilo v skladu z nekim normalnim intervjujem. Vse do vprašanja, povezanim s križanjem Jezusa Kristusa. Dobesedno v sekundi je otrpnila, njena obrazna mimika je postala groteskna, in v hipu je bilo jasno, da je v njej ali v okolici neka zla sila, ki je reagirala na našega Boga, na Jezusa Kristusa.

Absolutno ni premogla niti besede. V teh nekaj sekundah ni obstajala, njeno telo je bilo prevzeto s strani entitete, ki sovraži, obenem pa se Jezusa tudi neizmerno boji. Šele ko je Ryan zastavil naslednje, s tem nepovezano vprašanje, se je na nek način »vrnila« v ta svet.

Kako je Demosova vlada impotentno dovolila status quo

Leta 1991 je imela takratna Demosova vlada, predsednik vlade je bil celo krščanski demokrat, enkratno priložnost menjati, vsaj legalistično gledano, odnos do naše polpretekle zgodovine. V vseh teh letih se namreč nenehno opleta z rehabilitacijo domobranstva in Leona Rupnika. Največkrat se vse skupaj odvija na nivoju neke »roke sprave«,

nekega pietetnega pokopa, skratka nekih minornih dejanj, ki so vse po vrsti nezadostne. Takratna prva Demosova vlada je imela enkratno priložnost narediti vrednostni enačaj med domobranstvom in partizanstvom in tudi enkratno priložnost za zakonsko ureditev tega vprašanja.

Tu je potreben kratek diskurz in se dotaknemo prej napisanega. Prav tako, kot je za nekatere dobesedno za »pre-poved«, če kristjan javno izraža svojo versko in ideološko pripadnost in ob tem dobijo malodane epileptične napade sovraštva, se enako dogaja ob sami omembi domobranstva ali Leona Rupnika. To so za te ljudi izrodki naroda, kolaboranti in kvisingi. To je kot neka tabu tema, za vedno odstranjeno iz kolektivne zavesti, gre za negativne like, s katerimi Slovenija nima ničesar skupnega.

Leon Rupnik kot prerok sodobnega časa

Problem, ki ga imajo »sodobni« ljudi in vsi ti sovražniki krščanstva je v tem, da kot prvo premorejo zelo malo znanja zgodovine, so ideološko marksistično nastrojeni ali pa sledijo zapovedim liberalne demokracije in oligarhičnega kapitalizma. Za njih je svet od leta 1945 črno bel in smernice Wiesenthalovega centra (ki je bil sovražno nastrojen do Rupnikove rehabilitacije) so pri tem malodane odločujoče.

Rupnik je bil do sveta, v katerem so Gospodarji finančnega kapitala, vladarji svetovnega gospodarstva, izjemno

Vichy Francija. Podobno kot to kar je hotel Rupnik. Njen greh? Namesto gesla francoske revolucije *Liberte-Egalite-Fraternite* je bil njen moto *Travail-Famille, Patrie*. Delo-Družina-Domovina.

nenaklonjen. To je bil tudi osnovni razlog, da je videl v Tretjem rajhu, nek branik pred Baal-ševizmom. In da to razumemo, moramo razumeti zgodovino tistega časa. Na svetu obstaja prevladujoča, lažna zgodovinska naracija, ki prikazuje Nemce kot neke zavojevalce in okupatorje. V tistem času zadeve niso bile tako enostavne.

V večini evropskih držav so obstajale sile, ki so delile ideološko gledanje z nacionalnim socializmom. Najpomembnejše skupno gledanje teh sil je bilo: kapitalizem naj bo prevladujoč gospodarski sistem, ampak ne borzni, ki temelji na manipulacijah temveč kapitalizem, ki temelji na delu. Liberalna demokracija je lažna demokracija, saj ta služi vladanju tistih, ki »premorejo«, nad tistimi, ki »ne premorejo«. Obenem ščiti interese 5% nad 95% ljudi. In kot tretje, vse te sile so se trudile, da je krščanstvo oziroma katolištvo, temelj morale in vrednostnega sistema. In Rupnik je v vse to verjel.

Svet po II. svetovni vojni ima diametralno nasprotno družbene vrednosti

Znanje zgodovine je za povprečne ljudi, izjemno izbrano in možgansko oprano. Za njih se je I. svetovna vojna začela z atentatom na našega prestolonaslednika in ne kot je v resnici, zaradi tega ker se je britanski imperij zbal, da bosta Nemčija in Avstro-Ogrska zamajali njegovo dominacijo. To je trebalo preprečiti. II. svetovna vojna je le nadaljevanje tega omejevanja evropskih centralnih sil. Preprečiti je trebalo vrednostni sistem cerkve, preprečiti je trebalo omejevanje borznega kapitala in neizmerne dominacije maloštevilnih oligarhov. In to je vrednostni sistem današnjega časa. Leon Rupnik in domobranci so v tistem času izbrali določen vrednostni sistem v katerega so verjeli. Neumestno je vprašanje, ali je bila odločitev pravilna ali ne. To sploh ni važno. Skorajda perversno je to, da mu je sodilo, ne sodišče prej legalne države Kraljevine Jugoslavije, temveč novo, revolucionarno sodišče. Sodišče, ki je temeljilo na čem? Na oktobrski revoluciji, komunizmu, na dejstvu da je rdeča zvezda pobila 100 milijonov kristjanov? Leta 1946 je za to sodišče, Stalin predstavljal dobesedno enako avtoriteto kot Tito. To sodbo bi morala vlada leta 91 avtomatsko razveljaviti in ne samo to.

Tudi med zavezniki so bili takšni, ki so spregledali. Ameriški general George S. Patton je izjavil: »Borili smo se proti napačnemu sovražniku«. Kaj se je zgodilo? Umrl v »prometni nesreči«.

Naloga prihajajoče Vlade Republike Slovenije

Kulturološko, sociološko in izobraževalno je bilo potrebno postaviti enačaj med domobranstvom in partizanstvom. Ti mladi fantje, tako domobranci kot partizani, so se v tistem času odločali za prevladujoči svetovni nazor. Partizani, dodobra zaslepljeni, saj so imeli pred očmi pravilčno naslikano podobo Sovjetske zveze, v kateri so verjeli, ni izkoriščanja in v kateri ima majhen človek oblast. Debela laž, ampak oni to takrat niso vedeli. Kaj bi morali storiti je to, da mlade otroke učimo zgodovino kot je treba, z obeh strani. Da se jim ne perejo možgani z lažmi Gospodarjev finančnega kapitala. Ne menjati imen nobenih ulic, naj ostane Titova, ampak naj ob njej poteka Rupnikova ulica. Naj se v celoti rehabilitira domobrantsko gibanje.

Ker mi kristjani nismo maščevalni, nobenemu nočemo nič odvzeti, ampak hočemo in bomo dali mesto pod soncem, tistim, ki so verjeli v našega Boga, Jezusa Kristusa. Njim smo zavezani, da jih ne pozabimo. (ASF)

**PREPOZNAJ
BOLANO DRUŽBO
... IN POSTANI
STRAŽAR!**